

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2012. szeptember 6.(*)

„Letelepedés szabadsága – EUMSZ 49. cikk – Adójogszabályok – Vagyonadó – A vagyonadó-csökkentés kedvezményének feltételei – A vagyonadó-alanyiség elvesztése a székhely más tagállamba való áthelyezése miatt – Korlátozás – Igazolás – Nyomós közérdekek”

A C-380/11. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal administratif (Luxemburg) a Bírósághoz 2011. július 18-án érkezett, 2011. július 13-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **DI. VI. Finanziaria di Diego della Valle & C. SpA**

és

az **Administration des contributions en matière d'impôts**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, A. Prechal, K. Schiemann, L. Bay Larsen és C. Toader (előadó) bírák,

előtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: R. Frenn tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2012. március 28-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a DI. VI. Finanziaria di Diego della Valle & C. SpA képviselőjében J.-P. Winandy avocat,
- a luxemburgi kormány képviselőjében C. Schiltz, meghatalmazotti minőségben, segítőtje M. Adams avocat,
- az Európai Bizottság képviselőjében C. Soulay és W. Roels, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a előtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a előtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 49. cikk értelmezésére irányul.

2 E kérelmet az olasz jog alá tartozó és a létesítő okirata szerint olaszországi székhellyel

rendelkez? DI. VI. Finanziaria di Diego della Valle & C. SapA (a továbbiakban: DIVI) és a luxemburgi adóhatóság között a DA. DV. Family Holding Sàrl (a továbbiakban: DADV) székhelyének a Luxemburgi Nagyhercegség?l eltér? tagállamba való áthelyezése miatt a DADV vagyoadó-csökkentése visszavonásának tárgyában folyamatban lév? jogvita keretében terjesztették el?.

A luxemburgi jogi háttér

3 A közvetlen és közvetett adókra vonatkozó egyes rendelkezések módosításáról szóló 2001. december 21-i törvénnyel (loi portant réformation de certaines dispositions en matière d'impôts directs et indirects, *Mémorial A* 2001, 157, 3312. o.) módosított, a vagyoadóról szóló 1934. október 16-i törvény (loi concernant l'impôt sur la fortune, a továbbiakban: LIF) szabályozza a vagyonra kivetett közvetlen adót.

4 E törvény szerint a társaságok alanyai ennek a közvetlen adónak.

5 Az említett törvény 8a. §-a megteremti a vagyoadó-csökkentés lehetőségét, és szabályozza, hogy az milyen feltételek mellett biztosítható a LIF 1. §-a (1) bekezdésének 2. pontjában említett adóalanyok részére, amelyek között szerepelnek a társaságok is.

6 A LIF 8a. §-ának szövege a következő:

„(1) Az 1. § (1) bekezdésének 2. pontjában említett adóalanyok, akik egy meghatározott adóévben igénybe vett kedvezmény érdekében kötelezettséget vállalnak arra, hogy mérlegükben tartalékot képeznek, amelyet a következő öt adóévben fenntartanak, kérelmükre az ugyanezen adóévre vonatkozóan megfizetend? vagyoadó csökkentésének kedvezményében részesülnek, ezt a kérelmet a jövedelemadó-bevallással kell benyújtani. E csökkentés mértéke a képzett tartalék egyötöde, amely azonban nem haladhatja meg a társasági adó mértékét, növelve a foglalkoztatási alapba fizetett hozzájárulással és az azonos adóévben igénybe vehet? levonások el?tt. A tartalékot az üzleti év eredményének felhasználásakor, de legkés?bb akkor kell képezni, amikor lezárják az adócsökkentésre jogosító üzleti évet követ? üzleti évet.

[...]

(3) Abban az esetben, ha az ötéves időtartam lejártá el?tt a t?kébe való bevonástól eltér? célra használják fel a tartalékot, az adóalanyok a szóban forgó adóévre vonatkozó vagyoadójához kapcsolódó adó tartozását a felhasznált tartalék összegének egyötöde arányában növelni kell.

[...]

[...]

Egyesülés vagy beolvadás esetén a jogutód társaság, vagy bármely társaság a csoportból visszavezetheti a megs?nt társaság mérlegében szerepl? tartalékot annak érdekében, hogy teljesüljön a fenntartás ötéves időtartamára vonatkozó feltétel.”

7 A luxemburgi szabályozás rendelkezik a honos társaságok székhelyének más államba történ? áthelyezésér?l, valamint az ilyen áthelyezés adójogi következményeir?l a jövedelemadóról szóló módosított törvény (loi concernant l'impôt sur le revenu, *Mémorial A* 1967, 79, 1228. o., a továbbiakban: LIR) 172. cikkében, amely visszautal ugyanezen törvény 169. cikkére.

8 A LIR 172. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. Ha a társaság a létesít? okirat szerinti székhelyét vagy központi ügyintézés helyét külföldre

helyezi át, és ezáltal megszűnik honos adóalanyynak lenni, a 169. cikk rendelkezéseit kell alkalmazni. A mérleg eszközeinek és forrásainak összessége realizálásának az áthelyezés időpontjában becsült értékét a végelszámolás után fennmaradt vagyonként kell feltüntetni.

[...]

9 A LIR 169. cikke elírja:

„1. A társaságoknak, amelyeket megszüntettek, a végelszámolás után fennmaradt vagyona adóköteles.

[...]

5. A megszüntetés időpontjában nettó befektetett eszközökként a megszüntetést megelőző üzleti év zárásakorikat kell feltüntetni, amint azokat a társasági adó számításához megállapították. Ha ezen az alapon nem történt adóztatás, az adót hivatalból állapítják meg. A nettó befektetett eszközöket csökkenteni kell az előző üzleti év azon hasznával, amelyet az üzleti év lezárása után osztottak ki.

[...]

Az alapügy tényállása és az elzetes döntéshozatalra elterjesztett kérdés

10 A DADV luxemburgi jog szerint létrejött társaság. 2006. október 12-ig székhelye Luxemburgban volt. Ebben az időpontban székhelyét Olaszországba helyezte át.

11 A 2004. évben a DADV 50 965 euró vagyonadó-csökkentésben részesült, amely megfelelt az e társaság által a 10 193 000 eurós adóalap után fizetendő vagyonadó mértékének. A 2004-es adóév eredményéből a LIF 8a. §-a (1) bekezdésének értelmében képzett fel nem osztható tartalék összege 254 825 euró volt.

12 A DADV által a 2005. évre kiállított adóbevallásból kitűnik, hogy 9 364 604 euró adóalapot jelölt meg, amely alapján a vagyonadó összege 46 820 euró volt, és annak érdekében, hogy ez alól mentesüljön, 234 100 euró összegű fel nem osztható tartalékot képzett.

13 A 2006. évre a DADV 249 987 euró adóalapot vallott be, amely alapján a vagyonadó összege 1245 euró volt.

14 2006 decemberének folyamán a DADV a DIVI-be történő beolvadás folytán megszűnt.

15 A DIVI mint a DADV jogutódja arra az időszakra, amely alatt ez utóbbi adóalany volt Luxemburgban, a LIF 8a. §-ának értelmében kérte a 2005. és 2006. évekre a DADV által fizetendő vagyonadó csökkentését.

16 Az Administration des contributions en matière d'impôts e kérelmeket elutasította azzal az indokkal, hogy a LIF 8a. §-ában előírt feltételek nem teljesültek.

17 2009. július 15-én így az adóhatóság kiadta a DADV vonatkozásában, valamennyi érintett adóévre az adóértékesítéseket. A 2005. évre vonatkozó, első értesítésben az adóhatóság azt állapította meg, hogy 2005. január 1-jén e társaság adóalapja 9 364 000 euró volt, és következésképpen a fizetendő vagyonadó összegét 46 820 euróban rögzítette.

- 18 A 2006. évre vonatkozó, második értesítésben a hatóság a 2006. január 1-jei adóalapot 9 364 000 euróban, a fizetendő vagyonszármazékok összegét 45 655 euróban rögzítette.
- 19 Egyébként a második értesítésben az adóhatóság úgy ítélte meg, hogy a DADV idő elosztotta a LIF 8a. §-ának értelmében, a 2004-es adóévben kapott kedvezmény érdekében képzett tartalék összegét. Következésképpen e hatóság kötelezte a DADV-t az azon vagyonszármazékok csökkentésnek megfelelő 50 965 eurós összeg megfizetésére, amelyben e társaság a 2004. évben részesült.
- 20 A DIVI 2009. október 9-én benyújtott kifogással a két adóértesítés megváltoztatását vagy hatályon kívül helyezését kérte arra hivatkozva, hogy a LIF 8a. §-ának alkalmazásában adócsökkentésben kellett volna részesülnie, mivel képzett olyan fel nem osztható tartalékot, amelyet e rendelkezés előírt.
- 21 Mivel az Administration des contributions en matière d'impôts nem válaszolt e kifogásra, a DIVI 2009. október 15-én az említett adóértesítések megváltoztatására vagy hatályon kívül helyezésére irányuló keresetet terjesztett elő a Tribunal administratifnél (elsőfokú közigazgatási bíróság).
- 22 A DIVI e bíróság előtti azt állította, hogy a bureau d'imposition tévesen alkalmazta a LIF 8a. §-át. Kifejtette, hogy a DADV mérlegében a 2004-ben, 2005-ben és 2006-ban fizetendő vagyonszármazékok összegének megfelelő különleges tartalékot képezett. Székhelyének Olaszországba történő áthelyezését követően a DADV mérlegében fenntartotta ezt a tartalékot. Az egyesület követően a tartalékot továbbra is fenntartották az egyesületi tartalékok között, és az szerepelt a jogutód társaság számvitelében 2008. december 31-én.
- 23 E tekintetben az Administration des contributions en matière d'impôts a kérdést előterjesztő bíróság előtti megerősítette, hogy a kérelmezett adócsökkentést nem a LIF 8a. §-a (3) bekezdésének értelmében vett tartalék idő elosztása miatt utasították el, hanem azon indokból, hogy annak az adóalanynak, amely a LIF 8a. §-ának címén vagyonszármazékok csökkentést kérelmez, Luxemburgban kell honosnak lennie abban az időpontban, amikor az említett tartalékot képezi, és ott kell maradnia a tartalék fenntartása idején, azaz a következő öt adóévben. Márpedig a DADV jelen esetben nem volt a tartalék fenntartásának teljes öt éves időszaka alatt a vagyonszármazékok alanya, amint azt a LIF 8a. §-ának (1) bekezdése előírja.
- 24 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a szóban forgó adóértesítéseket a LIF 8a. §-ában előírt teljes időszaka alatt a luxemburgi vagyonszármazékok alanyiság követelményének megszegése miatt adták ki.
- 25 A DIVI azonban azt állítja, hogy a LIF 8a. §-ának az adóhatóság által alkalmazott értelmezése ellentétes az uniós joggal, jelen esetben a letelepedés szabadságával.
- 26 A kérdést előterjesztő bíróság azt állítja, hogy a LIF 8a. §-a, és különösen az a feltétel, amely a vagyonszármazékok csökkentés kedvezményét a mérlegben feltüntetett tartalékoknak a következő öt adóévben keresztül való fenntartásától teszi függővé, szükségszerűen azzal jár, hogy az e csökkentést kérő társaságnak ezen időszaka alatt a luxemburgi vagyonszármazékok alanyának kell maradnia. Az ilyen rendelkezés így alkalmas arra, hogy kevésbé vonzóvá tegye a honos társaságoknak a Luxemburgi Nagyhercegségtől eltérő, másik tagállamban való letelepedését.
- 27 Ilyen körülmények között a Tribunal administratif az eljárást felfüggesztette, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió működéséről szóló szerződés 49. cikkét, hogy azzal ellentétben az olyan rendelkezés, mint LIF 8a. §-a, amelynek (1) bekezdése attól a feltételtől teszi függővé a vagyonadó csökkentésére vonatkozó kedvezmény megállapítását, hogy az adóalany a következő öt adóéven keresztül a luxemburgi vagyonadó alanya marad?”

Az elzeterjesztett kérdésre

A Szerződésnek a letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezéseinek alkalmazhatóságáról

28 Az alapeljárásban nem vitatott, hogy a DADV, amely Luxemburgban létrejött társaság, később áthelyezte a székhelyét Luxemburgból Olaszországba. A kérdést elterjesztő bíróság kifejti, hogy a DADV ezen áthelyezés miatt már nem tesz eleget a LIF 8a. §-ában előírt teljes időszak alatti luxemburgi vagyonadó-alanyiság követelményének, amely okból a vitatott adóértesítéseket közölték vele.

29 E körülmények között figyelembe kell venni, hogy az alapeljárásbeli szabályozás csak adójogi következményeket fűz a nemzeti jognak megfelelően létrehozott társaságok azon helyzetéhez, amelyben e társaságok vannak, amikor a luxemburgi vagyonadó-alanyiságuk megszűnik, különösen a székhelyük más tagállamba történő áthelyezése folytán (lásd ebben az értelemben a C-371/10. sz. National Grid Indus ügyben 2011. november 29-én hozott ítélet [EBHT 2011., I-12273. o.] 31. pontját).

30 Ebből következik, hogy a DADV – amelyre az EUMSZ 54. cikk alapján valamely tagállam jogszabályainak megfelelően létrehozott és az Európai Unión belül székhellyel rendelkező társaságként vonatkoznak a Szerződésnek a letelepedés szabadságát érintő rendelkezései – hivatkozhat az EUMSZ 49. cikkben eredő jogaira, hogy vitassa azon adókedvezménynek a székhelye más tagállamba való áthelyezése okán történő megvonásának jogszerűségét, amelyre jogosult volt azon időszak során, amely alatt a székhelye Luxemburgban volt, és emiatt az említett tagállamban a vagyonadó alanya volt.

31 Ebből következik, hogy az EUM-Szerződés letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezései alkalmazandók az olyan esetekre, mint az alapeljárásbeli.

A letelepedés szabadsága korlátozásának fennállásáról

32 Az EUMSZ 49. cikk előírja a letelepedés szabadsága korlátozásainak megszüntetését. Jóllehet a Szerződés letelepedés szabadságára vonatkozó rendelkezései szövegének tanúbizonyosága szerint azok célja a nemzeti bánásmódnak a fogadó tagállamban történő biztosítása, e rendelkezések ugyanúgy kizárják, hogy a származási állam megakadályozza az állampolgára vagy a joga szerint alapított társaság számára, hogy letelepedjen valamely másik tagállamban (a fent hivatkozott National Grid Indus ügyben hozott ítélet 35. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 Úgyszintén az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a letelepedés szabadsága korlátozásának tekintendő minden olyan intézkedés, amely e szabadság gyakorlását tiltja, zavarja, vagy kevésbé vonzóvá teszi (lásd a C-442/02. sz. CaixaBank France ügyben 2004. október 5-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-8961. o.] 11. pontját; a C-298/05. sz. Columbus Container Services ügyben 2007. december 6-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-10451. o.] 34. pontját; a C-157/07. sz. Krankenhaus Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt ügyben 2008. október 23-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-8061. o.] 30. pontját, valamint a C-96/08. sz. CIBA-ügyben 2010. április 15-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-2911. o.] 19. pontját).

34 Az alapeljárásbeli jogvitában meg kell állapítani, hogy az a luxemburgi jog szerint létrejött társaság, amelyik a székhelyét Luxemburgon kívülre helyezi azt az adóévet követő öt év alatt, amikor olyan vagyoadó-csökkentésben részesült, mint az alapeljárásbeli, kedvezőtlenebb bánásmódban van része, mint annak a hasonló társaságnak, amelyiknek a székhelye Luxemburgban marad.

35 Az alapeljárásbeli nemzeti szabályozás értelmében ugyanis a luxemburgi társaság székhelyének a Luxemburgi Nagyhercegségbe történő áthelyezése az adócsökkentés kedvezményének azonnali visszavonásával jár, míg ilyen visszavonás nem történik, ha az ilyen társaság székhelye Luxemburgban marad. A székhelyét az érintett tagállamban fenntartó társaságnak biztosított vagyoadó-csökkentést csak akkor vonják vissza, ha a LIF 8a. §-ának (3) bekezdésében előírt tartalékot az ötéves időtartam lejártát követően a társaság céljába való bevonástól eltérő célra használják fel.

36 Ezen eltérő bánásmód az alapeljárásbeli vagyoadó-csökkentés rendszere keretében, amely a székhelyét Luxemburgon kívülre helyezni kívánó társaságok vagyoadóra kedvezőtlen hatással járhat, olyan jellegű, hogy visszatárhathatja a luxemburgi jog alá tartozó társaságokat a székhelyüknek más tagállamba történő áthelyezésétől az azon adóévet követő öt év alatt, amikor a vagyoadó-csökkentést biztosították számukra (lásd ebben az értelemben a C-9/02. sz. De Lasteyrie du Saillant ügyben 2004. március 11-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-2409. o.] 46. pontját, a C-470/04. sz. N-ügyben 2006. szeptember 7-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-7409. o.] 35. pontját és a C-38/10. sz., Bizottság kontra Portugália ügyben 2012. szeptember 6-án hozott ítélet 28. pontját).

37 Ellentétben azzal, amit a luxemburgi kormány állít, az így megállapított eltérő bánásmód nem magyarázható a helyzetek közötti objektív különbséggel. Ugyanis a tagállam területén keletkezett vagyoadóra kivetett adó csökkentésének biztosítására irányuló tagállami szabályozás szempontjából az említett tagállam jogszabályai szerint létrejött és székhelyét más tagállamba áthelyező társaság helyzete hasonló a szintén az előbbi tagállam jogszabályai szerint létrejött és székhelyét e tagállamban fenntartó társaság helyzetéhez, ami a székhelyáthelyezést megelőzően az előbbi tagállamban keletkezett vagyoadó csökkentését illeti (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott National Grid Indus ügyben hozott ítélet 38. pontját és a fent hivatkozott Bizottság kontra Portugália ügyben hozott ítélet 29. pontját).

38 A luxemburgi kormány kezdetben azt állította, hogy a LIF 8a. §-a szerinti kedvezmény elvesztése és különösen a vagyoadó-csökkentés visszaható hatályú elvesztése a DIVI számára nem a DADV székhelyének Luxemburgon kívülre történő helyezésének, hanem a LIF 8a. §-ának (1) és (3) bekezdésében előírt két feltétel nemteljesítésének következménye, amelyek megkövetelik, hogy a tartalékot a képzését követő öt év folyamán a társaság mérlegében fenntartsák, és ne használják fel más célra.

39 Ennek az érvelésnek nem lehet helyt adni. Az alapeljárásban a vagyoadó-csökkentés kedvezményének elvesztése nem annak következménye, hogy a tartalékokat az ötéves időszak lejártát követően a LIF 8a. §-ának (3) bekezdésében előírt céloktól eltérően használták fel. A Bíróság elé terjesztett iratokból következik ugyanis, hogy a DADV és később a DIVI a LIF 8a. §-ának (1) bekezdésében előírt tartalékot a mérlegükben fenntartották. Ebből következik, hogy amint a luxemburgi kormány később elismerte, a LIF 8a. §-ában előírt elvesztése annak következménye, hogy a DADV nem volt a LIF 8a. §-ának (1) bekezdésében előírt tartalék képzését követő ötéves időszak alatt a luxemburgi vagyoadó alanya. Ha a DADV székhelye Luxemburgban maradt volna, továbbra is részesült volna ezen adókedvezményben.

40 Következésképpen az eltérő bánásmód, amelyben az alapügyben vitatott nemzeti

rendeletek keretében a luxemburgi jog alá tartozó, székhelyét más tagállamba helyez? társaság, illetve a luxemburgi jog alá tartozó, székhelyét Luxemburg területén fenntartó társaság részesül, a letelepedés szabadságának az EUM-Szerz?és rendelkezései által f?szabály szerint tiltott korlátozása.

A letelepedés szabadsága korlátozásának igazolásáról

41 Az állandó ítélkezési gyakorlatból kit?nik, hogy a letelepedés szabadságának korlátozása kizárólag akkor engedhet? meg, ha azt nyomós közérdek igazolja. Azonban ebben az esetben is szükséges, hogy az alkalmas legyen az elérni kívánt cél megvalósításának biztosítására, és ne lépje túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket (lásd a fent hivatkozott National Grid Indus ügyben hozott ítélet 42. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

42 A luxemburgi kormány szerint a letelepedés szabadságának korlátozása igazolható az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztásának céljával a területiség elvének megfelel?en.

43 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az adóztatási joghatóság tagállamok közötti megosztásának védelme a Bíróság által elfogadott jogos cél (lásd a fent hivatkozott National Grid Indus ügyben hozott ítélet 45. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

44 Azonban az olyan körülmények között, mint az alapeljárásé, a letelepedés szabadságának megállapított korlátozását nem lehet az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztásának követelményével igazolni.

45 E tekintetben elég arra hivatkozni, amint azt az Európai Bizottság teszi, hogy az, hogy a társaságtól visszavonják azt a vagyonadó-csökkentést, amelyben részesült, és a székhelyének a Luxemburgi Nagyhercegség?l eltér? tagállamba történ? áthelyezése id?pontjában azonnali fizetésre kötelezik, nem biztosítja sem a származási tagállam adóztatási joghatóságát, sem az adóztatási joghatóságnak az érintett tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztását. Ugyanis a kedvezmény visszavonásának mechanizmusa természetéb?l fakadóan feltételezi, hogy a tagállam el?z?leg elfogadta e kedvezmény megadását, és következésképpen a honos adóalanyok vagyonadójának csökkentését, ha a LIF 8a. §-ában el?írt feltételek teljesültek.

46 Az alapeljárásbeli korlátozás a fentiekén kívül a nemzeti adórendszer koherenciája biztosításának – amelyet a Bíróság közérdeken alapuló kényszerít? oknak ismert el – szükségességével sem igazolható (lásd ebben az értelemben a C-204/90. sz. Bachmann-ügyben 1992. január 28-án hozott ítélet [EBHT 1992., I-249. o.] 28. pontját és a C-300/90. sz., Bizottság kontra Belgium ügyben 1992. január 28-án hozott ítélet [EBHT 1992., I-305. o.] 21. pontját).

47 Ahhoz ugyanis, hogy az ilyen igazolásra alapított érvelés érvényesülhessen, közvetlen kapcsolatnak kell megállapíthatónak lennie az érintett adóel?ny és az ezen el?nynek valamely meghatározott adóteherrel történ? kiegyenlítése között (lásd a C-347/04. sz. Rewe Zentralfinanz ügyben 2007. március 29-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-2647. o.] 62. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Különösen, hiányzik az ilyen kapcsolat, ha elkülönül? adóztatásokról vagy különböz? adóalanyok adóügyi kezelésér?l van szó (lásd ebben az értelemben a C-168/01. sz. Bosal-ügyben 2003. szeptember 18-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-9409. o.] 30. pontját és a C-253/09. sz., Bizottság kontra Magyarország ügyben 2011. december 1-jén hozott ítélet [EBHT 2011., I-12391. o.] 77. pontját).

48 Márpedig az alapeljárásban szóban forgó nemzeti szabályozás vizsgálatából az következik, hogy nincs közvetlen kapcsolat egyrészt a LIF 8a. §-ának (1) bekezdésében el?írt feltételeket teljesít? társaságnak biztosított vagyonadó-csökkentés, és másrészt e szabályozásnak különösen

azon célja között, hogy az említett adóelőny a társasági adóból és a kereskedelmi nyereségadóból származó kiegészítő bevételek által egyenlítsék ki a LIF 8a. §-ának (1) bekezdésében előírt tartalék fenntartásának éve alatt.

49 Ebből következik, amint azt a Bizottság is hangsúlyozza, hogy az ilyen későbbi adóztatás távoli és esetleges jellege nem igazolhatja a letelepedés szabadságának korlátozását, amelyet a LIF említett §-a okoz.

50 A LIF 8a. §-ában előírt adózási rendszernek az előkészítő anyagaiban megfogalmazott fő célját, azaz a nemzeti adóbevételek növelését illetően elegendő a következetes ítélkezési gyakorlatnak megfelelően arra emlékeztetni, hogy az adóbevételek keresése nem tekinthető olyan nyomós közérdeknek, amely indokolhatná az alapvető szabadságok egyikével főszabály szerint ellentétes intézkedést (lásd a C-264/96. sz. ICI-ügyben 1998. július 16-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-4695. o.] 28. pontját, valamint a C-397/98. és C-410/98. sz., Metallgesellschaft és társai egyesített ügyekben 2001. március 8-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-1727. o.] 59. pontját).

51 A fenti elemzésből következik, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti rendelkezést nem igazolja nyomós közérdek.

52 Következésképpen az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy az alapeljáráshoz hasonló esetekben azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely a vagyonadó-csökkentés biztosítását ahhoz a feltételhez köti, hogy a következő öt adóév alatt ezen adó alanyának kell maradni.

A költségekről

53 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy az alapeljáráshoz hasonló esetekben azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely a vagyonadó-csökkentés biztosítását ahhoz a feltételhez köti, hogy a következő öt adóév alatt ezen adó alanyának kell maradni.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: francia.